

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, nar., bytem, zast. Mgr. Hanou Zabadalovou, advokátkou se sídlem Vrchlického 2541/19, Hodonín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.12.2015, č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í

**I.
Vymezení věci**

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 14.10.2015, č.j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho

žádost o přiznání starobního důchodu, a to pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“), a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky, ve kterých žádal, aby mu byla započtena doba 15 let v I. A pracovní kategorii a přiznán starobní důchod k 59. roku věku, a to na základě dodatečného zápočtu doby kadetské praxe v letech 1973 až 1977 konané na námořních lodích během studia na Vysoké škole námořní v Oděse v bývalém SSSR.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že podle strany 12 a 13 doložené námořnické knížky byl žalobce v období od 09.08.1976 do 25.11.1976 jako praktikant na lodi M/S Praha, jejímž provozovatelem byla Čs. námořní plavba. Podle strany 14 a 15 námořnické knížky byl žalobce v období od 04.10.1977 do 22.12.1977 jako praktikant na lodi M/S Professor K., jejímž provozovatelem byl OVIMU Oděsa. V oddílu „Přehled předcházejících nalodění“ námořnické knížky na str. 53 bylo poté uvedeno, že v období od 13.09.1973 do 17.11.1976 byl na lodi Professor A. ve funkci praktikanta, v období od 20.05.1974 do 08.09.1974 na lodi Tovarišč ve funkci praktikanta, v období od 28.07.1975 do 26.10.1975 na lodi Buznik ve funkci praktikanta a v období od 04.10.1977 do 22.12.1977 na lodi Professor K. ve funkci praktikanta. Podle přílohy č. 126 žalobce v daných obdobích (celkem v rozsahu 458 dní) vykonával povolání palubního kadeta zařazené pod číslem rezortního seznamu 01_30_01 do I. A pracovní kategorie. Ministerstvo dopravy ČR tuto přílohu opatřilo poznámkou, že potvrzuje správnost předložených záznamů o dobách zaměstnání na uvedených námořních lodích, které jsou doloženy zápisy v námořnické knížce ČR v souladu se zákonem č. 61/2000 Sb. a příslušným prováděcím předpisem.

K příloze č. 126 žalovaná provedla šetření u Ministerstva dopravy ČR a u Ministerstva školství ČR za účelem zjištění relevantních skutečností vypovídajících o charakteru posuzované činnosti, přičemž tato šetření neprokázala, že by v předmětné době žalobce vykonával činnost, která by nespadala pod soustavnou přípravu na budoucí povolání. To, že uvedená činnost spadala pod soustavnou přípravu na budoucí povolání, vyplývá i z tvrzení žalobce, že každý posluchač námořní školy musel být zapojen do provozu lodi, jinak by nemohl získat kvalifikaci, která se získávala během studia. Z údajů v námořnické knížce nadto vyplývá, že na všech plavbách byl žalobce veden vždy jako praktikant. Česká námořní plavba, zaměstnavatel žalobce, jež byla provozovatelem lodi Praha, vydala evidenční list důchodového pojištění (dále jen „ELDP“), který dobu zaměstnání jako „člen lodní posádky“ potvrzuje až ode dne 02.06.1978. Z uvedeného žalovaná dovodila, že činnost žalobce na námořních lodích v předmětných obdobích není výkonem povolání zařazeného do preferované pracovní kategorie, nýbrž jde o výkon praxe v rámci studia spočívající v přípravě studenta na výkon budoucí profese, která je zařazena do preferované pracovní kategorie, tzn. o praxi ve smyslu přímé součásti studia. Vzhledem k tomu, že dobu studia na vysoké škole nelze podle příslušných předpisů hodnotit v preferované pracovní kategorii, nelze žalobci v I. A pracovní kategorii hodnotit dobu kadetské praxe v letech 1973 až 1977. Žalobce tedy dle žalované nadále získal pouze 14 let a 217 dnů v zaměstnání zařazeném do I. A pracovní kategorie. Podmínka zaměstnání

po dobu nejméně 20 roků v zaměstnání uvedeném v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) až h) stanovené v ustanovení § 21 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1995 (dále též „zákon č. 100/1988 Sb.“), tak nebyla splněna. Nárok na důchod v 55 letech tedy žalobce nevznikl. Zároveň nebyla splněna ani podmínka zaměstnání po dobu nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) až h) stanovená v § 174 zákona č. 100/1988 Sb. Vzhledem k uvedenému činí důchodový věk žalobce 63 let, přičemž tohoto věku žalobce dosáhne v roce 2016. Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí nevyhověla námitkám žalobce a dobu jeho kadetské praxe nehodnotila jako výkon zaměstnání v I. A pracovní kategorii, neboť se jedná o praxi, která byla součástí studia.

II. Obsah žaloby

Dle žalobce žalovaná sice uznala námořnickou knížku (vydanou dne 16.02.1976) a Přílohu k žádosti o důchod dle zákona o sociálním zabezpečení (vydanou odborem plavby Ministerstva dopravy ČR), jako doklady o jeho evidenci pracovní činnosti, ale některá období – od 13.09.1973 do 17.11.1973, od 20.05.1974 do 08.09.1974, od 28.07.1975 do 26.10.1975 a od 04.10.1977 do 22.12.1977 – neuznala jako výkon povolání, ani jako jejich zařazení do preferované pracovní kategorie. K neuznání sporných období žalobce poukázal na uvedenou přílohu, ve které jsou tato označena jako „výkon povolání palubního kadeta“. Skutečnost, že výkon tohoto povolání byl zároveň uznán i jako kadetská praxe pro získání odborné kvalifikace, nemá vliv na samotný charakter popisované práce, protože jde jen o rozlišování jejího označení pro studijní a jiné účely. Z hlediska obsahové náplně (aktivní výkon pracovních činností, včetně služeb během plavby i za nepříznivých podmínek) a systému organizace vykonávaných činností během sporných období pak absolvovaná odborná praxe byla výkonem práce. Jednalo se o závislou činnost, vykonávanou osobně za odměnu. Z tohoto důvodu měla být sporná období uznána a započítána jako doba zaměstnání na účely důchodového pojištění a navíc i jako zaměstnání spadající do I. pracovní kategorie dle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb.

Žalobce dále uvedl, že vzhledem ke specifčnosti daného studia je potřebné sporná období posuzovat v kontextu zcela odlišných podmínek vysokoškolského zákona oproti současnosti a zároveň s přihlédnutím na rozdíl studia v zahraničí oproti tehdy platné vnitrostátní právní úpravě. Přitom poukázal zejména na vyhlášku Ministerstva dopravy č. 65/1967 Sb., o plaveckých a námořnických knížkách, která v ustanovení § 1 odst. 2 upravuje, že každý člen lodní posádky československé námořní lodi musí mít námořnickou knížku. Všechna sporná období jsou přímo a řádně uvedena v námořnické knížce žalobce, a tudíž je nepochybné, že i tato sporná období měla být uznána a započítána jako doba zaměstnání.

Zákon č. 16/1966 Sb., o vysokých školách, upravuje, že základním druhem studia na vysokých školách je řádné studium, které se uskutečňuje formou denního studia nebo formou studia při zaměstnání. Dle ustanovení § 52 tohoto zákona se odborná praxe studentů vysokých škol vykonává v zařízeních Ministerstva školství a kultury, nebo v organizacích a zařízeních v odborech jiných ústředních orgánů nebo národních výborů, je možné ji vykonávat i v zodpovídajících zařízeních v zahraničí. Z porovnání právních

úprav a vykonávané práce ve sporných obdobích vyplývá, že když nebyla vykonávána v příslušných zařízeních Ministerstva školství, ani organizována vysokou školou (a tedy její zabezpečení bylo výhradně z iniciativy jednotlivých studentů převážně v době školních prázdnin), musí se tato vykonávaná odborná činnost během sporných období považovat za samostatnou práci. Tomuto posouzení odborné praxe studentů vysokých škol nepřímo nasvědčuje i Vyhláška Ministerstva školství České socialistické republiky č. 137/1980 Sb., o odborné praxi a společensko – politické praxi studentů vysokých škol. Vyhláška upravovala odbornou praxi studentů jako formu výchovně-vzdělávací činnosti a jako součást přípravy vysokoškolsky vzdělaných odborníků, která měla sloužit na získání nových vědomostí a dovedností na základě poznání práce orgánů a organizací. Dle ustanovení § 4 odst. 2 této vyhlášky orgány a organizace uzavírají s vysokými školami rámcovou pracovní smlouvu, v které se dohodne zejména druh práce, místo výkonu práce a časový rozvrh praxe, včetně její délky a dne nástupu do práce. Dle ustanovení § 13 vyhlášky hospodářské zabezpečení studentů a vedoucích učitelů v praxi stanovuje zvláštní předpis. Potřebu výkladu pojmu „praxe“ pak žalobce opřel o závěry rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 17.12.1997, sp.zn. Pl. ÚS 33/97, dle kterého soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž má svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Rovněž odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.07.2009, č.j. 1 Afs 31/2009-81, dle kterého otrocké následování doslovného znění zákona nemá v moderním právním státě opodstatnění.

Žalobce dále namítal, že nebyla dodržena zásada rovného zacházení. Odkázal přitom na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před přímou diskriminací. Dvěma spolužákům žalobce, tedy spolu sloužícím na lodích ve stejném období – Ing. P. B. a Ing. V. V. – byla sporná období bez jakýchkoliv pochybností a potřeby dalšího prokazování žalovanou uznána jako zaměstnání v I. pracovní kategorii. Z tohoto důvodu žalobce navrhl k důkazu výslech těchto svědků, jakož i rozhodnutí žalované v případě těchto svědků ve věci přiznání důchodu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná především uvedl, že

ve svém vyjádření ze dne 08.01.2016, doručeném soudu dne 10.03.2016, uvedla, že zařazování do pracovních kategorií přede dnem 31.12.1992 upravovala ustanovení § 14, § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Sb. Konkrétní snížení hranice záviselo na druhu vykonávaného zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie a délce výkonu tohoto zaměstnání. Dle dokladů v evidenci žalované odpracoval žalobce v zaměstnání zařazeném do I. A kategorie pouze 14 roků a 217 dnů. S ohledem na zákonné předpisy mu nárok na starobní důchod v 59 letech věku nevznikl, neboť nezískal potřebných 15 roků zaměstnání v I. A pracovní kategorii. Žalovaná proto nemohla postupovat jinak, než jeho žádost o starobní důchod zamítnout, neboť nebyly splněny kogentní normou stanovené podmínky pro přiznání důchodu. Podle záznamů v námořnické knížce byl žalobce na všech plavbách v letech 1973 až 1977 pracovní zařazen vždy jako praktikant. V uvedené době neměl

ukončené studium, a tudíž ani nemohl vykonávat samostatnou činnost palubního kadeta, jak je uvedeno v Příloze č. 126. K výkonu funkce palubního kadeta tedy neměl potřebnou kvalifikaci, a takovou činnost mohl vykonávat pouze pod dohledem. I zaměstnavatelská organizace Česká námořní plavba a.s. uvedenou dobu praxe v letech 1973 až 1977 žalobci odmítla hodnotit jako dobu zaměstnání na ELDP, zaměstnání jako „člen lodní posádky“ potvrzuje až od 02.06.1978. Proto Ministerstvo dopravy ČR nemělo oprávnění zařadit funkci praktikanta, která v rezortním seznamu Ministerstva zahraničního obchodu uvedena není, pod funkci palubního kadeta.

I podle stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí nelze dobu studia žalobce, během níž byla vykonávána kadetská praxe, hodnotit v preferované pracovní kategorii, neboť neexistuje žádná speciální právní úprava, která by takové zařazení do preferované kategorie (na rozdíl od III. ročníku hornických učňovských oborů) umožňovala. Skutečnost, že Přílohu č. 126 potvrzuje nikoli Ministerstvo dopravy ČR jako instituce, nýbrž pouze jedinec, tento názor jen podtrhuje.

Ani šetření na Ministerstvu dopravy ČR a Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ČR neprokázala, že by v předmětné době žalobce vykonával činnost, která by nespádala pod soustavnou přípravu na budoucí povolání. Žalovaná proto kadetskou praxi v daném období během studia na Vysoké škole námořní v Oděse považovala za přímou součást studia.

Příloha č. 126 pak byla vydána v rozporu s právní úpravou, neboť nerespektuje údaje v námořnické knížce a pracovní pozice taxativně vymezené v rezortním seznamu, čímž zakládá neoprávněné nároky na důchod. Rezortní seznam vydalo bývalé Ministerstvo zahraničního obchodu, zatímco Přílohu č. 126 Ministerstvo dopravy.

K námitce týkající se nedodržení zásady rovného zacházení žalovaná sdělila, že v případě

Ing. B. a Ing. V. zvažuje postup dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) ZDP.

IV. Replika žalobce

I dle žalované snížení důchodového věku a zařazování do pracovních kategorií upravoval zákona č. 100/1988 Sb., který však v ustanovení § 8 odst. 1 jako jeden ze základních pojmů definuje rovněž pojem „zaměstnání“, kterým je pracovní (učební) poměr (pokud zakládá nemocenské pojištění) a činnost, po kterou občané mají v důchodovém zabezpečení práva a povinnosti jako pracovníci v pracovním poměru. Pojem zaměstnání byl tedy pro účely důchodového zabezpečení širě chápán jako „pracovní poměr“, tedy smluvní vztah. Nasvědčuje tomu i ustanovení § 9 téhož zákona, které do zaměstnání, pokud trvalo aspoň rok, započítává i náhradní doby, např. v písm. g) odborné školení, či v písm. i) přípravy na pracovní uplatnění za podmínek stanovených prováděcím předpisem. Dle ustanovení § 11 tohoto zákona se poté pro vznik nároku na důchod a jeho výši z dob zaměstnání a náhradních dob získaných v cizině, pokud to mezinárodní smlouva nestanovuje jinak, hodnotí studium od prvního ročníku střední školy. I když žalovaná považovala výkon odborných prací během kadetské praxe žalobce ve sporných

obdobích za součást studia, jejich nezapočítání do důchodového věku nemá oporu v zákoně. Lze-li pod pojem zaměstnání zařadit činnosti bez ohledu na to, zda byly či nebyly vykonávány v pracovním poměru, měla mu být tato období uznána jako zaměstnání pro účely důchodového zabezpečení.

S odkazem na ustanovení § 14 odst. 2 a 5 zákona č. 100/1988 Sb. žalobce dále uvedl, že zařazení zaměstnání do pracovní kategorie záviselo od charakteru a druhu vykonávaných prací a činností (bez ohledu na funkční zařazení – kadet nebo praktikant v čase jejich výkonu) a od jejich opisu v rezortních seznámech. Oprávněnosti požadavku žalobce na započtení sporných období pro nárok na starobní důchod a jejich zařazení do I. pracovní kategorie pak svědčí i nařízení vlády ČSSR č. 117/1988 Sb. Dle jeho ustanovení § 3 odst. 1 se doba studia žáka středního odborného učiliště připravovaného na zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie započítává jako doba zaměstnání této pracovní kategorie.

Česká námořní plavba, a.s. jako zaměstnavatelská organizace nemohla hodnotit sporné období jako dobu zaměstnání, neboť jejím zaměstnancem se žalobce stal až po ukončení studia. Během sporných období totiž žalobce odbornou praxi (tedy odborné práce a činnosti) vykonával na více lodích, jejichž provozovatelem byly OVIMU Oděsa, ChMU Cherson, Černomořská námořní plavba a Československá námořní plavba.

K oprávněnosti Ministerstva dopravy na potvrzení práce jako výkonu funkce palubního kadeta ve sporných obdobích v Příloze č. 126 žalobce odkázal na zákon č. 194/1988 Sb. Tento v ustanovení § 94 odst. 1 a 3 upravuje, že Federální ministerstvo dopravy a spojů řídí a vykonává státní správu i ve věcech námořní plavby, a zároveň plní i funkci námořního úřadu ČSSR. Dle ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb. vláda ČSSR stanoví, které druhy prací odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. anebo II. pracovní kategorie. Federální ústřední orgány a ústřední orgány republik, v působnosti kterých se takové práce vykonávají, vydají po dohodě s Federálním ministerstvem sociálních věcí a práce, a pokud jde o ústřední orgány republik, tak i po dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí republiky resortní seznamy zaměstnání, zařazených do I. nebo II. pracovní kategorie, pokud vláda Československé socialistické republiky nestanoví, že se tato zaměstnání zařazují podle odvětví. Ze zákona č. 142/1992 Sb. je pak zřejmé, že Federální ministerstvo dopravy, nikoliv Ministerstvo zahraničního obchodu, bylo oprávněné zařazovat povolání a pracovní činnosti do resortních seznamů. Žalované tedy nepřisluší vyjadřovat se ke kompetentnosti ústředního orgánu státní správy a neuznat jím vydané potvrzení.

V.

Další vyjádření žalované a žalobce

V žalobcem předložených kopiích jednotlivých listů námořnické knížky jsou uvedeny doby plavby od 09.08.1976 do 25.11.1976 a od 04.10.1977 do 22.12.1977, ve kterých byl naloděn jako „praktikant“ s tím, že jako příčina vylovení se uvádí „ukončení praxe“. Předchozí doby jsou uvedeny v oddílu „Přehled předcházejících nalodění“ a jako funkce je rovněž uvedeno „praktikant“. Žalovaná není oprávněna hodnotit doby zaměstnání v preferované pracovní kategorii, jsou-li vykazovány v rámci přípravy na

budoucí povolání (studia) na odborných středních nebo vysokých školách, se specifickou výjimkou u hornických učilišť. Možnost hodnocení studia v preferované pracovní kategorii je totiž výslovně upravena v ustanovení § 3 nařízení vlády č. 117/1988 Sb.

Dle pracovní knížky byl žalobce v rozporované době vždy pracovně zařazen pouze jako praktikant, a tudíž nemohl vykonávat samostatnou činnost palubního kadeta, neboť k výkonu této funkce neměl ukončené vzdělání. Československá námořní plavba byla zřízena Ministerstvem zahraničního obchodu, které má vlastní rezortní seznamy, konkrétně se jedná o Výnos federálního ministerstva zahraničního obchodu ze dne 21.09.1978, v němž funkce praktikanta uvedena není. Ministerstvo dopravy ČR proto nemělo oprávnění zařadit v Příloze 126 funkci praktikanta pod funkci lodního palubního kadeta. Pokud by příslušný orgán mínil, že v preferované pracovní kategorii lze hodnotit i funkci praktikanta vykonávajícího praxi na lodi v době studia, zařadil by výkon této funkce do výše uvedeného rezortního seznamu, což neučinil. Příloha č. 126 byla proto vydána v rozporu s právní úpravou, neboť nerespektuje nejen údaje v námořnické knížce, nýbrž i pracovní pozice taxativně uvedené v rezortním seznamu, čímž zakládá neoprávněné nároky na důchody.

K vyjádření žalované žalobce uvedl, že pro účely důchodového zabezpečení je podstatný charakter a druh vykonávaných prací (čemuž odpovídá řádný zápis v námořnické knížce, uvedený jako „doba plavby“) a ne jen označení funkčního zařazení osoby během jejich výkonu. Schopnost vykonávat odborné činnosti totiž nebyla a není vázána ani podmíněna zastáváním funkce, resp. funkčním zařazením v rámci příslušného rezortního odvětví. O skutečném výkonu zaměstnání ve sporných obdobích, stejně jako o hodnověrnosti a správnosti údajů v Příloze č. 126, žalobce navrhnul vyžádat si stanovisko Ministerstva dopravy ČR, odboru drážní a vodní dopravy, alternativně poté jako svědka vyslechnout zástupce oddělení námořní plavby, Ing. P.

Oprávněnost požadavku na započítání sporných období jako zaměstnání v I. preferované pracovní kategorii žalobce opřel i o v té době platnou Dohodu mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 116/1960 Sb.), její čl. 4 odst. 1.

Ustanovení § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. se totiž skládá ze dvou vět, přičemž první je formulovaná všeobecně, tj., vztahuje se na všechna odborná studia sekundárního vzdělávání. Druhá věta pak představuje specifickou úpravu proti první větě v tom, že přiznává jako dobu v I. pracovní kategorii v hornictví celý školní rok, ve které se žák pravidelně připravuje na budoucí povolání, tj. nejen skutečný čas vykonávání práce v podzemí. Uznání doby studia, analogicky jako u horníků, přitom uvedl i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 09.06.2016, sp.zn. 18 Ad 68/2015, kdy se jednalo o totožný předmět sporu. Žalobcem byl v této věci Ing. Jurčík. Současně rovněž odkázal i na rozsudek Nejvyššího soudu SR ze dne 29.02.2012, sp.zn. 7So/93/2011.

Vzhledem k tomu, že 3 bývalým spolužákům žalobce (spolusloužícím na lodích ve stejných obdobích) byly starobní důchody přiznány i se započítáním sporných období v I. pracovní kategorii, dovolává se porušení zásady nediskriminace na základě státní

příslušnosti, která je upravena jak v rámci EU (čl. 18 smlouvy o fungování Evropské Unie a čl. 4 nařízení (ES) č. 883/2004), stejně jako ve členských státech Rady Evropy (čl. 12 odst. 4 Evropské sociální charty).

Ve vyjádření ze dne 14.04.2017 poté žalobce žádal o přiložení dokumentů k důkazu, a to překlad a ověřených kopií Archivního potvrzení, Výpisu z příkazů náčelníka Oděské inženýrské námořní vysoké školy a Příkazu ředitele Černomořské námořní plavby.

VI. Průběh ústního jednání – 09.11.2017

Žalobce nejprve uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě. K navrhovaným svědkům Ing. B. a Ing. V. na dotaz soudu potvrdil, že jim byl přiznán důchod za shodných okolností, přičemž pracovali ve stejném pracovním zařazení a za stejných podmínek.

Soud provedl dokazování rozhodnutím žalované ze dne 27.12.2013, č. 530603165/428, jímž byl Ing. B. přiznán starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. d), § 74 zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 ode dne 03.06.2012. Soud provedl dokazování i rozhodnutím žalované ze dne 22.08.2014, č. 530722121/423, jímž byl Ing. V. přiznán starobní důchod ode dne 22.07.2012 podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. a zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím k čl. 13 a 39 Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení č. 27/2003 Sb.

K provedenímu dokazování žalobce uvedl, že se v obou případech jednalo o jeho spolupracovníky, kteří vykonávali stejný druh práce a povolání v rozhodném období jako praktikanti. Tato doba jim pak byla započítána v I. pracovní kategorii.

Žalovaná k provedenímu dokazování zejména uvedla, že na základě předložených dvou jejích rozhodnutí je obtížné posoudit, z jakého důvodu rozhodnutí žalobce liší. Z osobních listin předmětných dvou rozhodnutí vyplývá, že doba, kterou má např. Ing. Buček uvedenou jako I. pracovní kategorii v rozhodných letech 1973 až 1976, se plně nekryje s dobou žalobce. Žalovaná předpokládala, že v případě spolupracovníků žalobce byly zohledněny i jiné okolnosti.

Soud následně odročil jednání na neurčito za účelem vyžádání dávkového spisu ve věci

Ing. B. a Ing. V., výsledku obou svědků, výsledku svědka Ing. Jurčíka. Dále měly být provedeny listinné důkazy, eventuálně poté i další důkazy navržené žalobcem v jeho písemném vyjádření.

VII.

Obsah vyjádření žalobce obsahující návrhy na provedení dokazování

V přípisech ze dne 14.11.2017 a 15.11.2017 žalobce ve lhůtě stanovené soudem navrhl provedení listinných důkazů, a to žaloby na přezkum rozhodnutí žalované ze dne 20.10.2015, kdy žalobcem byl Ing. Jurčík, dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č.j. 18 Ad 68/2015-76, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.09.2016, č.j. 7 Ads 163/2016-29, a výslech svědka Ing. Jurčíka. Současně s těmito přípisy žalobce soudu předložil rovněž fotokopie dokumentů z Oděsy, tj. Archivní potvrzení a výpis z příkazu náčelníka.

VIII.

Průběh ústního jednání – 19.04.2018

Žalobce při jednání především uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě a dalších svých podáních. Zdůraznil, že jeho spolupracovníkům (Ing. Buček a Ing. Velek) byla stejná praxe uznána, což považuje za nesystémové a nesprávné. Jeho kadetská praxe měla tedy být zařazeno v I. A kategorii a započtena jako doba výkonu zaměstnání.

Žalovaný pak uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí a dalších vyjádřeních.

Soud provedl při jednání následující důkazy: Archivní potvrzení vydané Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny, Národní univerzitou „Oděská námořní akademie“, dne 07.02.2017, Výpis z příkazů náčelníka Oděské inženýrské námořní vysoké školy o absolvování námořní praxe frekventanty Fakulty námořní navigace ze dne 11.03.1978, č. 121, Příkaz ředitele Černomořské námořní plavby ze dne 28.07.1975 o složení lodní posádky, Rozhodnutí žalované ve věci Ing. B., Ing. V. a jejich osobní listy důchodového pojištění – Ing. B., Ing. V.

Soud neprovedl další žalobcem navržené důkazy, a to: Výslech svědků – Ing. B., Ing. V., Ing. J. Stanovisko Ministerstva dopravy ke správnosti údajů v Příloze č. 126, Výslech svědka, zástupce oddělení námořní plavby – Ing. P., Rozsudek KS Ostrava – 18 Ad 68/2015-76; rozsudek NSS – 7 Ads 163/2016-29, nový rozsudek KS Ostrava – 18 Ad 68/2015-107; rozsudek NSS – 7 Ads 151/2017-23, Výpis ze zdravotní dokumentace žalobce a Potvrzení Úřadu práce .

Hodnocením provedených důkazů i vysvětlením toho, z jakého důvodu nebyly provedeny další důkazy se soud zabývá níže v rámci svého posouzení.

IX.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

V posuzované věci je sporné, zda žalobci měl být přiznán starobní důchod při dosažení věku 59 let (z důvodu výkonu zaměstnání po dobu 15 let v pracovní kategorii I. A ve smyslu ustanovení § 174 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.).

Primárním předpokladem pro přiznání starobního důchodu je získání potřebné doby pojištění a dosažení stanoveného věku ve smyslu ustanovení § 29 ZDP. Ke snížení obecného důchodového věku pak může dojít v důsledku výkonu zaměstnání, jež byla podle dřívějších předpisů zařazena do I. pracovní kategorie. Do této kategorie zákon zařazoval zaměstnání, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, např. zaměstnání v hornictví, pod zemí, jakož i zaměstnání členů posádek námořních lodí (ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb.). Konkrétní zaměstnání pak byla uvedena v tzv. rezortním seznamu zaměstnání. Rezortní seznam byl založen na metodě taxativního výčtu a byl závazný nejen pro orgány provádějící důchodové pojištění, ale i pro všechny organizace v působnosti příslušného rezortu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 09.02.2011, č.j. 3 Ads 129/2010-82, „(...) ústřední orgány státní správy a ústřední orgány státní správy republik, v jejichž oborech působnosti se vykonávají práce, které odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie, vydávaly svými výnosy resortní seznamy zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie. Za ostatní ústřední orgány a organizace, v jejichž oborech působnosti se vykonávají práce, které odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie, vydávalo tyto seznamy svým výnosem federální ministerstvo práce a sociálních věcí, a šlo-li o ústřední orgány a organizace republik, příslušné ministerstvo zdravotnictví a sociálních věcí republiky v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí. (...) Tyto resortní seznamy byly založeny na metodě taxativního výčtu. Pokud tedy nebylo konkrétní povolání (druh práce, kterou měl zaměstnanec v souladu s pracovní smlouvou v podniku vykonávat) zařazeno v příslušném resortním seznamu jako zaměstnání zařazené do I. či II. pracovní kategorie, nemohlo být na základě rozšiřujícího výkladu ustanovení zákona či prováděcího nařízení do takové kategorie podřazeno, a to ani na základě soudního uvážení (k tomu viz např. Burdová, E. a kol. O důchodovém zabezpečení pracujících. Praha: Práce, 1988, s. 70-71). Soudy však mohly podle výsledků provedeného dokazování vyslovit, že pracovník splňuje podmínky pro zařazení do I. či II. pracovní kategorie v případě, že práce jím vykonávaná odpovídala zcela některému zaměstnání zařazenému do I. nebo II. pracovní kategorie, přičemž ovšem musely zkoumat všechny podmínky, za nichž mohlo být zaměstnání zařazeno do

resortního seznamu (srv. k tomu stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 10. 10. 1977, sp. zn. Cpjf 46/77, publikováno v č. 1/1978 Sbírky rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). Tento výkladový přístup je třeba i z dnešního pohledu vyhodnotit jako souladný s principem právní jistoty a veřejného subjektivního práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří realizovaného zákonnými a podzákonnými prostředky práva sociálního zabezpečení. Obdobný názor zaujal ve své rozhodovací praxi i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 6 Ads 109/2007-110, přístupný na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že pokud práce, kterou stěžovatel vykonával, odpovídá zaměstnání zařazenému v resortním seznamu do preferované II. pracovní kategorie, nelze ji zařadit do I. pracovní kategorie, přestože práce byla vykonávána ve ztížených pracovních podmínkách, které u vyjmenovaných druhů pracovních činností zařazení do I. pracovní kategorie odůvodňovaly.“ Stejně tak lze poukázat i na další judikaturu správních soudů, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.02.2012, č.j. 6 Ads 141/2011-87, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 07.05.2015, č.j. 18 Ad 2/2015-15, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14.11.2007, č.j. 16 Cad 148/2006-81 aj.

Zdejší soud neopomenul žalobcem předložená a soudem provedená rozhodnutí žalované ve věci přiznání starobního důchodu spolupracovníkům žalobce, a to Ing. B. a Ing. V., kterým byla stejná rozhodná období zohledněna jako zaměstnání v I. A pracovní kategorii. Krajskému soudu však nepřísluší jakkoli přezkoumávat rozhodnutí, jež nejsou předmětem soudního řízení, když je naopak povinen řídit se rozhodnutími, jimiž bylo pravomocně skončeno soudní řízení ve věci, která se svými relevantními rysy zcela shoduje se situací žalobce. Nadto sama žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že právě v případě Ing. B. a Ing. V. zvažuje postup podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) ZDP. Soud přitom již nepovažoval za nezbytné provádět žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků, a to spolupracovníků Ing. B., Ing. V. a Ing. J., neboť ve věci není nikterak sporné, že tyto osoby vykonávaly společně se žalobcem (byť někteří pouze částečně) v letech 1973 až 1977 činnost na výcvikových nákladních lodích, což plyne ostatně z předložených rozhodnutí žalované ve věci Ing. B. a Ing. V. (jejichž součástí je rovněž osobní list důchodového pojištění těchto osob) a z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.04.2017, č.j. 18 Ad 68/2017-107, a Nejvyššího správního soudu ze dne 06.12.2017, č.j. 7 Ads 151/2017-23. Soud proto seznal, že výslech těchto osob by pro nyní projednávanou věc nemohl přinést žádné nové relevantní skutečnosti, než které jsou soudu již známy. Soudu rovněž nebylo zřejmé, co konkrétně měly dokazovat další žalobcem předložené listinné důkazy, a to výpis ze zdravotní dokumentace žalobce a dvě potvrzení Úřadu práce, přičemž žalobce rovněž ve svých podáních v tomto ohledu neuplatnil žádnou bližší argumentaci. Soud proto i tyto i provedení těchto důkazů pro jejich nadbytečnost zamítl.

Soud při rozhodování vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2017, č.j. 7 Ads 151/2017-23, který se zabýval posouzením skutečností a rozhodných období, které jsou zcela totožné jako v posuzované věci, přičemž sám žalobce na tato rozhodnutí ve věci Ing. Jurčíka odkazoval.

Mezi stranami není nikterak sporné, že žalobce po dokončení vysoké školy (tj. po roce 1978) vykonával více než 14 let zaměstnání v I. A pracovní kategorii. Zásadní právní otázkou v této věci bylo posouzení, zda žalobce v obdobích od 13.09.1973 do 17.11.1973, od 20.05.1974 do 08.09.1974, od 28.07.1975 do 26.10.1975, od 09.08.1976 do 25.11.1976 a od 04.10.1977 do 22.12.1977 (tj. v době, kdy studoval na Oděské inženýrské námořní vysoké škole) vykonával práce na námořních lodích v pracovně právním vztahu zakládajícím účast na nemocenském, resp. důchodovém pojištění. Přitom bylo na žalobci, aby uvedené pracovně právní vztahy prokázal. Podle názoru zdejšího soudu však nelze uvedené doby považovat za doby zaměstnání v I. A pracovní kategorii. Právní úprava a správní spis pro takové tvrzení žalobce oporu neposkytuje. To stejné platí i pro listiny předložené žalobcem v řízení před krajským soudem (Výpis z příkazu náčelníka Oděské inženýrské námořní vysoké školy o absolvování námořní praxe frekventanty Fakulty námořní navigace ze dne 11.03.1978, Příkaz ředitele Černomořské námořní plavby ze dne 28.07.1975, Archivní potvrzení Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 07.02.2017).

Z Výpisu z příkazů náčelníka Oděské inženýrské námořní vysoké školy o absolvování námořní praxe frekventanty Fakulty námořní navigace ze dne 11.03.1978, č. 121, vyplývá, že žalobce jako frekventant a absolvent Fakulty námořní navigace Oděské inženýrské námořní vysoké školy (1972-1978) absolvoval námořní praxi na výcvikových nákladních lodích provozovaných OINVŠ v celkovém počtu 339 dní, a to podle příkazu náčelníka OINVŠ č. 168/1 ze dne 10.09.1973 na výcvikové nákladní lodi Professor A. od 13.09.1973 do 17.11.1973 jako praktikant s platem $\frac{1}{2}$ mzdového výměru námořníka 2. třídy, podle příkazu náčelníka OINVŠ č. 221 ze dne 17.05.1974 na výcvikové nákladní lodi T. od 20.05.1974 do 08.09.1974 jako praktikant s platem $\frac{1}{2}$ mzdového výměru námořníka 2. třídy, podle příkazu náčelníka OINVŠ č. 595 ze dne 18.06.1975 na výcvikové nákladní lodi Professor B. od 28.07.1975 do 26.10.1975 jako praktikant s platem $\frac{1}{2}$ mzdového výměru námořníka 2. třídy a podle příkazu náčelníka OINVŠ č. 232 ze dne 01.10.1977 na výcvikové nákladní lodi Professor K. (v nájmu ČNP) od 04.10.1977 do 22.12.1977 rovněž jako praktikant s platem $\frac{1}{2}$ mzdového výměru námořníka 2. třídy.

Z Archivního potvrzení vydaného Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny, Národní univerzitou „Oděská námořní akademie“, ze dne 07.02.2017 soud zjistil, že žalobce byl 01.09.1972 přijat do I. ročníku na Fakultu námořní navigace Oděské inženýrské námořní vysoké školy na denní formu studia. V roce 1978 ukončil na této škole studium a získal úplné vysokoškolské vzdělání v oboru Navigace lodi na námořních cestách a kvalifikaci námořní navigační inženýr. Byl mu vydán diplom a během studia absolvoval navigační praxi na lodích Professor A., T., Professor B. a Profesor K. Toto potvrzení také obsahuje informaci ohledně vývoje názvu Oděské inženýrské námořní vysoké školy.

Z Příkazu ředitele Černomořské námořní plavby ze dne 28.07.1975 o složení lodní posádky poté vyplývá, že žalobci bylo uloženo absolvování námořní praxe frekventanty 3. ročníku Oděské inženýrské námořní vysoké školy na lodi Professor B. v době od 28.07. do 28.09.1975. V tomto příkazu se mimo jiné uvádí, že „(...) kapitán lodi vezme praktikanty do stavu stravovaných na účet učiliště, provede instruktáž o bezpečnosti na pracovišti. Základní instruktáž o bezpečné práci na lodi byla provedena. Prímým vedoucím praxe je určen kapitán lodi a I. strojní důstojník (...) Praxi provádět podle programu učiliště“.

Ze shora uvedených listin tedy plyne, že žalobce v předmětných obdobích (kdy byl studentem na Oděské inženýrské námořní vysoké škole), vykonával námořní praxi na výcvikových lodích, tedy připravoval se na budoucí povolání. Na výcvikových lodích působil dle všech dostupných listinných důkazů ve funkci „praktikant“. S ohledem na uvedené listiny nelze souhlasit ani s tím, že by předmětnou praxi bylo možné považovat za praxi vykonávanou během studia. Srov. např. Příkaz ze dne 11.03.1978, z něhož vyplývá, že praxe byla absolvována během studia na vysoké škole, či Příkaz ze dne 28.07.1975, v němž se uvádí, že žalobce bude od 28.07.1975 vykonávat na lodi Professor B. námořní praxi jako frekventant 3. ročníku Oděské inženýrské námořní vysoké školy, přičemž kapitán lodi měl dle tohoto Příkazu vzít praktikanty do stavu stravovaných na účet učiliště a provést instruktáž o bezpečnosti na pracovišti. Přímým vedoucím praxe byl poté určen kapitán lodi a I. strojní důstojník, přičemž praxe měla být prováděna dle programu učiliště. Rovněž ze strany 14 a 15 námořnické knížky je zřejmé, že žalobce byl v období od 04.10.1977 do 22.12.1977 jako praktikant na lodi M/S Professor K., jejímž provozovatelem byl OVIMU Oděsa. Jako příčina vyložení žalobce je poté na straně 15 námořnické knížky výslovně uvedeno „ukončení praxe“. Na straně 53 v oddílu „Přehled předcházejících nalodění“ námořnické knížky je poté uvedeno, že v období od 13.09.1973 do 17.11.1976 byl na lodi Professor A. ve funkci praktikanta, v období od 20.05.1974 do 08.09.1974 na lodi T. ve funkci praktikanta, v období od 28.07.1975 do 26.10.1975 na lodi B. k ve funkci praktikanta a v období od 04.10.1977 do 22.12.1977 na lodi Professor K. ve funkci praktikanta. Ze všech těchto listin lze přitom dovodit, že žalobce na výcvikových nákladních lodích ve sporných obdobích vykonával činnost na pozici „praktikant“, která byla součástí praxe v průběhu studia na vysoké škole.

Výkon popsané praxe (uskutečňované během vysokoškolského studia) nelze považovat za výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii I. A. Soud dospěl k závěru, že práce konané žalobcem na námořních lodích ve výše uvedených obdobích spadaly pod soustavnou přípravu na budoucí povolání, a byly tedy nesporně součástí studia Oděské inženýrské námořní vysoké školy, které bylo postaveno na roveň studiu na vysokých školách v České republice a to rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 08.04.2013, č.j. MSMT-500/2013-30/656. Tuto dobu praxe jako součástí studia není možno dle předpisů platných před 01.01.1996 hodnotit jako dobu pojištění v preferované pracovní kategorii. Právní úprava totiž explicitně neumožňovala považovat přípravu na budoucí povolání za výkon zaměstnání v preferované kategorii. Jedinou výjimkou bylo ustanovení § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., podle něhož se doba studia žáka středního odborného učiliště připravovaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie započítává jako doba zaměstnání této pracovní kategorie, jestliže se praktické vyučování provádí pravidelně na pracovištích nebo provozech, kde se vykonávají zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Jde-li o zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, započítá se tato doba studia od počátku školního roku, v němž se žák podle učebního plánu pravidelně připravuje na budoucí povolání na pracovištích pod zemí.

Žalobce přitom v podané žalobě ani relevantně netvrdil, že by podmínky uvedené v ustanovení § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. splnil. Zdejší soud přitakává žalované, že uvedené podmínky splněny nebyly. Žalobce totiž mj. nestudoval střední odborné

učiliště, nýbrž vysokou školu, což vyplývá mj. z rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 08.04.2013, kterým bylo vysloveno, že studium na Oděské inženýrské námořní vysoké škole je postaveno na roveň studiu na vysokých školách v České republice.

Ostatně i z dokumentace České námořní plavby vyplývá, že žalobce vykonával zaměstnání v kategorii I. A až od června 1978, tj. až po ukončení studia na označené vysoké škole. To potvrzuje rovněž ELDP o době zaměstnání a výdělku. Žalobce žádnou jinou relevantní listinu, ze které by jednoznačně vyplývalo, že během svého vysokoškolského studia vykonával činnost v preferované kategorii, nepředložil. Stejně tak nedoložil, že by jeho zaměstnavatelem v uvedených dobách bylo skutečně Ministerstvo školství, resp. že by z vyplácených odměn přispíval do systému sociálního zabezpečení. Jak již bylo nadto výše naznačeno, přípravu na budoucí povolání žalobce (námořní navigační inženýr) zákonodárce neumožňoval považovat za výkon zaměstnání v preferované kategorii; z právní úpravy nelze dovodit vůli zákonodárce podřadit výkon přípravy na takové budoucí povolání pod výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii (a to i za situace, že by byla honorována). Na uvedeném závěru by nemohlo nic změnit ani žalobcem navrhované provedení důkazu vyžádáním stanoviska Ministerstva dopravy ke správnosti údajů v Příloze č. 126 či vyslechnutím zástupce oddělení námořní plavby Ministerstva dopravy – Ing. P. Soud se přitom zcela ztotožnil s argumentací žalované, jež uvedla ve svém vyjádření k žalobě, že Příloha č. 126 vydaná Ministerstvem dopravy nerespektovala rezortní seznam zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie dle výnosu Ministerstva zahraničního obchodu ze dne 21.09.1978, ve kterých funkce „praktikant“ (jak byla funkce žalobce v rozhodných obdobích na jednotlivých výcvikových nákladních lodích dle námořnické knížky žalobce a ostatních žalobcem předložených listinách označena) není vůbec uvedena. Funkci „praktikant“ přitom nelze bez dalšího podřadit pod funkci „palubního kadeta“, která je v rezortním seznamu uvedena a kterou lze uplatnit až po řádném ukončení studia. Jestliže by Ministerstvo zahraničního obchodu mělo zájem na zařazení funkce „praktikanta“ do seznamu zaměstnání zařazených v I. a II. pracovní kategorii, jistě by takto učinilo, neboť jsou tyto seznamy co do svého obsahu značně vyčerpávající. Nadto jak již soud uvedl výše v odůvodnění, výčet uvedený v rezortním seznamu je výčtem taxativním, tudíž do něj nelze bez bližšího zdůvodnění samovolně podřazovat pod zde vyjmenovaná zaměstnání jiná zaměstnání. Lze přitom dále poznamenat, že Příloha č. 126 zůstala zcela osamocena co do specifikace funkce žalobce na výcvikových nákladních lodích (tedy „lodní palubní kadet“), neboť ze všech ostatních dostupných listin je seznatelné, že žalobce na těchto lodích vykonával funkci „praktikant“. Ani bližší vyjádření Ministerstva dopravy by tam nemělo na posouzení situace žalobce žádný významný vliv. Soud proto vyhodnotil provedení takových důkazů pro jejich nadbytečnost za nedůvodné, neboť by jejich provedení nemohlo na řešení věci soudem ničeho změnit.

Zdejší soud neopomenul žalobcem předložená a soudem provedená rozhodnutí žalované ve věci přiznání starobního důchodu jeho spolupracovníkům žalobce, a to Ing. B. a Ing. V., kterým byla stejná rozhodná období zohledněna jako zaměstnání v I. A pracovní kategorii. V posuzovaném případě je však soud povinen řídit se rozhodnutími, jimiž bylo pravomocně skončeno soudní řízení ve věci, která se svými relevantními rysy zcela shoduje se situací žalobce, tj. důchodová věc Ing. Jurčíka. Nadto sama žalovaná ve svém vyjádření

k žalobě uvedla, že právě v případě Ing. B. a Ing. V. zvažuje postup podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) ZDP. Soud přitom již nepovažoval za nezbytné provádět žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků, a to spolupracovníků Ing. B., Ing. V. a Ing. J., neboť ve věci není nikterak sporné, že tyto osoby vykonávaly společně se žalobcem (byť někteří pouze částečně) v letech 1973 až 1977 činnost na výcvikových nákladních lodích, což plyne ostatně z předložených rozhodnutí žalované ve věci Ing. B. a Ing. V. (jejichž součástí je rovněž osobní list důchodového pojištění těchto osob) Soud proto seznal, že výsledek těchto osob by pro nyní projednávanou věc nemohl přinést žádné nové relevantní skutečnosti, než které jsou soudu již známy. Soudu rovněž nebylo zřejmé, co konkrétně měly dokazovat další žalobcem předložené listinné důkazy, a to výpis ze zdravotní dokumentace žalobce a dvě potvrzení Úřadu práce, přičemž žalobce rovněž ve svých podáních v tomto ohledu neuplatnil žádnou bližší argumentaci. Soud proto i tyto i provedení těchto důkazů pro jejich nadbytečnost zamítl.

Soudu jsou známy nálezy Ústavního soudu ze dne 23.08.2010, sp.zn. I. ÚS 1415/10, a ze dne 15.09.2013, sp.zn. III. ÚS 1015/13. Není však názoru, že by je bylo možno na danou věc aplikovat. Nálezy neřeší identickou situaci. Oba nálezy se zabývají posuzováním nároku na starobní důchod zaměstnanců v hornictví (poskytnutí starobního důchodu podle nařízení vlády České a Slovenské Federativní Republiky č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům). Ústavní soud se v nich nadto nikterak nevyjádřil k nutnosti uznávání zaměstnání vykonávaného v rámci přípravy na budoucí povolání. Ani další námitky v tomto směru nebyly schopny zpochybnit závěry žalované.

Lze tedy uzavřít, že žalovaná nepochybila, pokud žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu nevyhověla. Pouze nad rámec všeho výše uvedeného krajský soud dodává, že si plně uvědomuje, jaká doba žalobci scházela k dosažení 15 let zaměstnání v I. A pracovní kategorii. Právní úprava však ani krajskému soudu neumožňuje prominout chybějící dobu zaměstnání potřebnou pro přiznání požadovaného starobního důchodu.

X.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.